

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **N. O.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo nám. 18, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2013, č. j. OAM-42/LE-BE02-K01-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2013, č. j. 49 Az 25/2013 - 58,

t a k t o :

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, JUDr. Ireně Strakové, advokátce se sídlem Karlovo náměstí 18, Praha, **s e n e p ř i z n á v á** odměna za zastupování.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného usnesení Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým bylo podle ustanovení § 33 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 3. 2013, č. j. OAM-42/LE-BE02-K01-2013. Tímto rozhodnutím žalovaný posoudil žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o ní postupem podle ustanovení § 25 písm. i) téhož předpisu zastavil.

Stěžovatel napadl usnesení krajského soudu z důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Jako adresu svého pobytu stěžovatel výslovně označil L. 300, L.

Stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiného navrhl, aby mu byl zástupcem ustanoven Mgr. Ing. Jan Procházka, LL.M. Z napadeného usnesení krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovateli byla v řízení před krajským soudem zástupkyní ustanovena JUDr. Irena Straková, advokátka se sídlem Karlovo náměstí 18, Praha. S ohledem na skutečnost, že podle ustanovení § 35 odst. 8 věta poslední s. ř. s. zastupuje zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti, vyzval zdejší soud stěžovatele písemností ze dne č. j. 9 Azs 24/2013 – 6, aby ve lhůtě 1 týdne ode dne doručení sdělil, zda jde o návrh na změnu ustanoveného zástupce a případně uvedl, z jakých závažných důvodů by soud měl Vaši žádosti vyhovět. Tato výzva byla stěžovateli zaslána na adresu pobytu označenou v kasační stížnosti, vrátila se však soudu s poznámkou, že se stěžovatel z uvedené adresy odstěhoval, jak je vykázáno na č. l. 19 soudního spisu.

Nejvyšší správní soud proto za účelem zjištění místa stěžovatelova pobytu na území České republiky učinil dotaz na ustanovenou advokátku JUDr. Strakovou a Službu cizinecké Policie, Ředitelství služby cizinecké policie, evidenční odbor.

JUDr. Straková Nejvyššímu správnímu soudu sdělila, že jí není místo pobytu stěžovatele známo (č. l. 28 spisu NSS). Z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, vedené žalovaným Nejvyšší správní soud zjistil, že poslední místo hlášeného pobytu měl stěžovatel v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, odkud dne 15. 5. 2013 odešel (č. l. 18 spisu NSS). Tuto skutečnost potvrdila k dotazu zdejšího soudu i Služba cizinecké Policie, Ředitelství služby cizinecké policie, evidenční odbor, s tím, že současné místo pobytu stěžovatele není známo (č. l. 29 spisu NSS).

Podle ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu, soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany.

Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že se stěžovatel nezdržuje v místě, které v kasační stížnosti označil jako místo svého pobytu a současné místo pobytu nepodařilo shora uvedeným způsobem zjistit. Nejvyšší správní soud má proto za to, že byly vyčerpány všechny standardní prostředky, kterými by bylo možné zjistit místo pobytu stěžovatele a považuje tak za prokázané, že pobyt stěžovatele není znám.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s. *soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.* Podle § 33 písm. b) zákona o azylu *soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany.* Dikce uvedeného ustanovení „soud řízení zastaví“ neposkytuje možnost volby procesního postupu v případě nastoupení některé z předpokládaných okolností. Soud má v takové situaci povinnost řízení zastavit (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2008, č. j. 3 Azs 40/2008 – 67, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Jak již Nejvyšší správní soud zdůraznil v rozsudku ze dne 25. 2. 2004, č. j. 2 Azs 16/2004 – 45, „*smyslem citovaného ustanovení zákona o azylu je umožnit soudům nezabývat se meritorně azylovými návrhy těch účastníků, kteří již zmizeli ze zorného pole orgánů veřejné moci České republiky a kteří již pravděpodobně nejsou ani v dosahu jurisdikce České republiky. Svým způsobem představuje toto ustanovení i sankci pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany, resp. pro cizince, kteří v České republice podali žádost, o níž bylo*

pokračování

rozhodnuto správním orgánem, vedli i soudní řízení, ale neohlásili soudu, u něhož je řízení vedeno, skutečné místo pobytu, které jinak nelze z evidence zjistit. Nezdržuje-li se takový účastník řízení v místě hlášeného pobytu v České republice, v důsledku nemožnosti dosáhnout jeho přítomnosti u soudu (např. za účelem objasnění pravdivosti tvrzení účastníka, vyjasnění rozporů mezi výpovědí účastníka před správním orgánem a novým tvrzením v kasační stížnosti, objasnění a rozvedení stížných bodů, apod.) vznikají v řízení u soudu značné průtahy, právě v důsledku neoznámení místa pobytu, případně jeho změny.“

Z výše uvedeného je zřejmé, že zdejšímu soudu nezbylo, než řízení dle § 47 písm. c) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., zastavit.

Nejvyšší správní soud přitom postupoval v souladu s platnou judikaturou, dle níž v případě, kdy u stěžovatele, který je žadatelem o mezinárodní ochranu, nelze zjistit místo pobytu, soud řízení o kasační stížnosti zastaví bez ohledu na to, zda kasační stížnost má všechny zákonné náležitosti a zda jsou splněny všechny podmínky řízení, včetně povinného zastoupení advokátem, či nikoliv (srov. usnesení ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Azs 91/2007 - 66). Stejně tak nepřistoupil k ustanovení opatrovníka pro neznámý pobyt (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, č. j. 4 Azs 19/2009 - 61).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

Ustanovená zástupkyně stěžovatele, JUDr. Irena Straková, advokátka se sídlem Karlovo náměstí 18, Praha, ve věci neprovedla žádný úkon právní služby ve smyslu ustanovení § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti jí proto nenáleží.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. prosince 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu